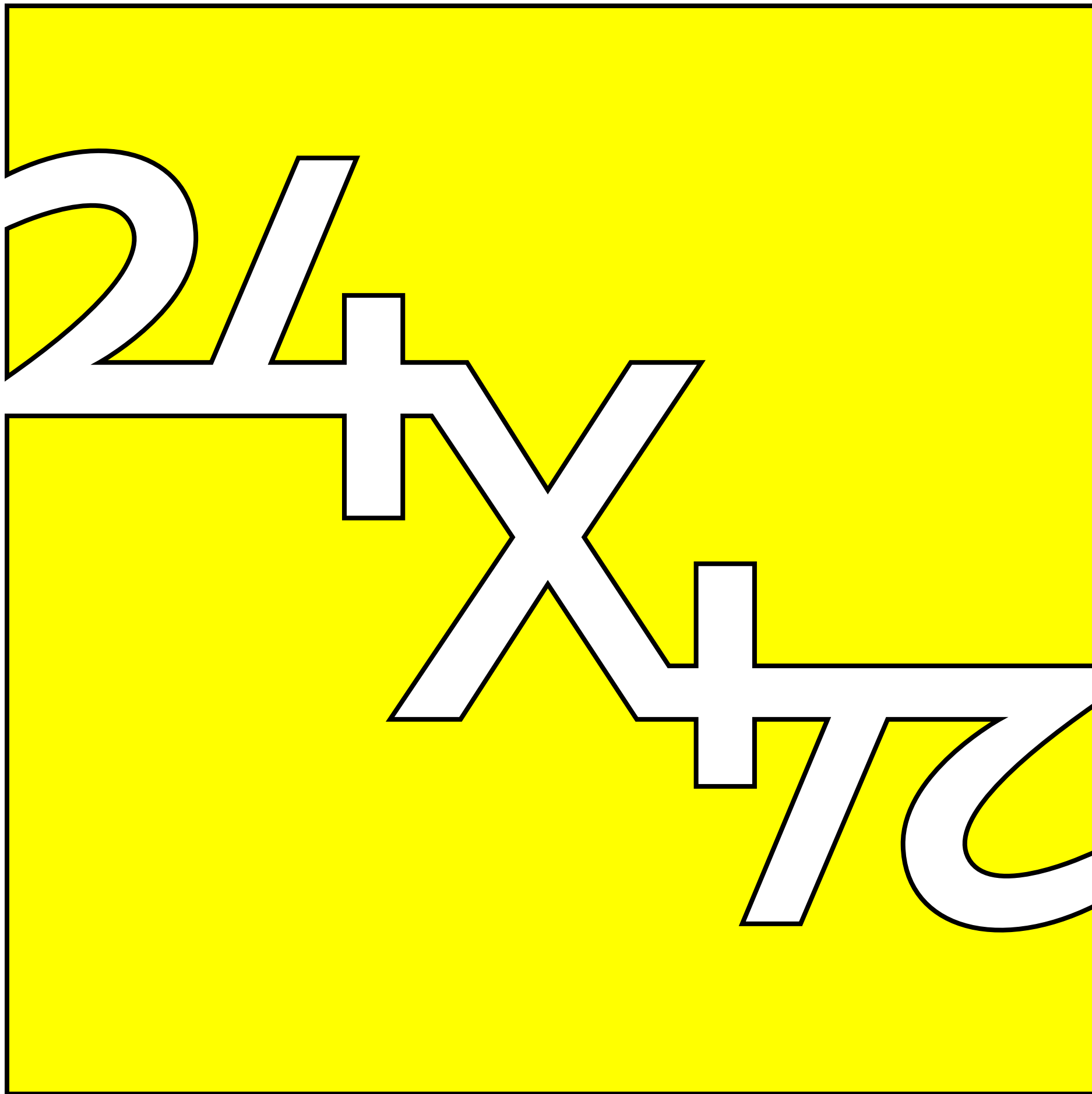

24X24

EEN PROJECT DOOR
LIZA VOETMAN EN
EEF SCHOOLMEESTERS

INHOUDSOPGAVE

	Over het project	03
12:00 - 13:00	OGColtrane: Dakota Havard en Ian Skirvin	04-05
13:00 - 14:00	Eef Schoolmeesters	06-07
14:00 - 15:00	Vince Donders	08-09
15:00 - 16:00	Roy van Wezenbeek	10-11
16:00 - 17:00	Hein van Duppen	12-13
17:00 - 18:00	Eva Hoonhout	14-15
18:00 - 19:00	Lisa van Sorge	16-17
19:00 - 20:00	Johanna Mitomi	18-19
20:00 - 21:00	Liza Voetman	20-21
21:00 - 22:00	Bas van den Hurk, Jochem van Laarhoven en Bo Stokkermans	22-23
22:00 - 23:00	Robert Lombarts	24-25
23:00 - 00:00	Renée van Trier	26-27
00:00 - 01:00	Jeroen Schampers	28-29
01:00 - 02:00	Zsa Zsa Hessels	30-31
02:00 - 03:00	Bas Kauffman	32-33
03:00 - 04:00	Sigrid Calon	34-35
04:00 - 05:00	Lenny van Gent	36-37
05:00 - 06:00	Jasper van Aarle	38-39
06:00 - 07:00	Marinke Marcelis	40-41
07:00 - 08:00	SlowMovies: Kim Pattiruhu en Niek van Hulten	42-43
08:00 - 09:00	Rob Moonen	44-45
09:00 - 10:00	Myriam Gras	46-47
10:00 - 11:00	Jesse Fischer en Marit Biemans	48-49
11:00 - 12:00	Thomas Koevoets	50-51
	Woord van dank	52
	Documentatie	53

OVER HET PROJECT

24x24 is een project van Liza Voetman en Eef Schoolmeesters bestaande uit vierentwintig interventies door kunstenaars in het publieke domein van Tilburg. Met beiden een achtergrond in de Beeldende Kunst (AKV St. Joost Breda, 2015) is het publieke domein door de jaren uitgegroeid tot centraal onderwerp. Waar Eef (beeldend kunstenaar en organisator) haar werk in relatie tot een omgeving evenals de invloed hiervan op haar werk onderzoekt, bestudeert Liza (schrijver- en kunstcriticus) de waarde van kunst in het publieke domein vanuit een theoretisch oogpunt. Hun gedeelde overtuiging, dat kunstenaars in de publieke ruimte door middel van interventies onze verhouding tot de omgeving en elkaar kunnen centraliseren, in een ander perspectief kunnen plaatsen, suggesties kunnen wekken en locaties kunnen uitdagen, vormt het beginpunt van 24x24.

Op 21 en 22 augustus 2020 - van 12.00 uur tot 12.00 uur - zijn gedurende 24 aaneengesloten uren vierentwintig verschillende locaties in Tilburg door vierentwintig beeldend kunstenaars toegeëigend. Zij voerden allemaal één beeldende interventie uit op een plek in een route, in de breedste zin van het woord. Met deze estafette werd het publieke domein ten tijde van COVID-19, waarin we (nog meer) moeten nadenken over de rol van de publieke ruimte en onze omgang hiermee, onderzocht.

24x24 vond onaangekondigd plaats: voor de toevallige passant 'op straat'. In bewust contrast zijn het project en de werken in deze digitale publicatie wél voor eenieder toegankelijk. Documentaties en reflecties van de estafette van interventies dragen hiertoe de basis. Vervolgens is deze publicatie gepresenteerd en digitaal gelanceerd: midden in Tilburg bij Kunstpodium T, tussen de resultaten en residu's van de kunstwerken waartoe ons project 'op straat' heeft aangezet.

Eef Schoolmeesters en Liza Voetman

**Hoe bewegen we
ons in deze ruimte,
hoe verhouden we ons tot
elkaar en wat kan de waarde
van kunst hierin zijn?**

Deelnemende kunstenaars aan 24x24 zijn

OGColtrane (Dakota Havard en Ian Skirvin), Eef Schoolmeesters, Vince Donders, Roy van Wezenbeek, Hein van Duppen, Eva Hoonhout, Lisa van Sorge, Johanna Mitomi, Liza Voetman, Bas van den Hurk i.s.m. Jochem van Laarhoven en Bo Stokkermans, Robert Lombarts, Renée van Trier, Jeroen Schampers, Zsa Zsa Hessels, Bas Kaufmann, Sigrid Calon, Lenny van Gent, Jasper van Aarle, Marinke Marcelis, Slow Movies (Kim Pattiruhu en Niek van Hulten), Rob Moonen, Myriam Gras, Jesse Fischer, Thomas Koevoets.

Kballetje

Latex, haar, foam, gebit, acryl, winkelwagen, live-noise

"Hallo?? Hallo? Helllloooo? Ja, ik heb deze kankerwagen en goblin een - ja een kankerwagen KANK - ja dat klopt, dus ik moet deze man om twee uur naar de hel sturen en ik weet het niet, ik denk dat ik van de verkeerde wagen ben gestapt en ik ben in het ongewisse, ja ik ben me ervan bewust dat dit niet jouw probleem is, maar ik weet niet zeker wie anders, hallo? Helllloooo? Godverdomme, maak je een grapje, ja ik houd het vol

"Mijn GRN ??? Moet ik rondlopen met mijn goblinregistratienummer? Ik heb deze man vanmorgen, ik ben gewoon een transport."

12:00 - 13:00

OGColtrane
Dakota Havard
& Ian Skirvin

Heuvelstraat

Vanuit je slaapkamerraam hoor je een geluid wat je niet eerder is opgevallen. Je hebt je borstel nog in je mond en kijkt naar wat er zich op straat afspeelt. Na een minuut spuug je het schuim in de wasbak en ga je weer in bed liggen, nadat je het raam dicht doet want die herrie kan je niet verdragen.

Public Space, Public Sphere [Square]

Google-Maps screenshots, fotolijstjes met fotoprints, 12 stuks van 18x13cm

Het online - voorafgaand aan je bezoek - een locatie bekijken middels Google Maps en Streetview, is een inmiddels bekend gemak: het geeft een ware impressie van een plek waarvan we ons – desondanks – tegelijkertijd bewust zijn dat deze veranderlijk is.

Deze documentatie dient ter weergave van een omgeving, er worden geen artistieke keuzes gemaakt in de beeldvorming naast het waarborgen van privacy middels het vervagen van menselijke gezichten. Toch zou je ondanks deze anonimisering je buurvrouw herkennen, was ze vastgelegd. Ook zijn er 'foutjes' te vinden in de ruimtelijke overlapping van de beelden, zo kan een arm bijvoorbeeld

uitgerekt doorsijpelen over de vloer op een manier die niet rijmt met onze zogenaamde realiteit. Dit openbaar toegankelijk beeld van het winkelend en passerend publiek op het Pieter Vreedeplein zoals te vinden op Google Maps is door Eef Schoolmeesters verzameld.

Ze nam en selecteerde screenshots van de glitches - ofwel de foutjes - in Google Maps als wel als interessante composities van personen in handeling: of een opvallendheid zoals een portret ter reclame dat de ene keer wordt vervaagd, en de andere keer niet. Deze twaalf momenten samen tonen het plein in een andere waarachtigheid dan waar het programma oorspronkelijk voor dient.

13:00 - 14:00

Eef Schoolmeesters

Pieter Vreedeplein

In eerder werk heeft Eef eigen fotografisch werk van een specifieke locatie, (terug)geplaatst op deze exacte plek om een nieuw, tijdelijk verband te leggen tussen verleden en heden; veranderlijk in de context. Voor dit project zocht ze naar een manier om op dit drukbezochte plein een relatie aan te gaan met verleden vastgelegde momenten ter kennismaking, van respectievelijk 2018 en 2019 zoals beschikbaar via Google Maps. Het heeft geresulteerd in het plaatsen van geselecteerd publiekelijk toegankelijk beeld op deze tevens openbare locatie: met het plein als speelveld en de foto's als ankers voor deze gedachte – was het niet dat de wind de onverwachte interventie bracht.

Aujourd'hui: La monde est terrible

Auto onderdelen, metaal, elektronisch afval, hout, krant

Als kunstenaar bekijkt Vince Donders de wereld met een dystopische bril. Die blik wordt gevoed door de berichtgeving in het nieuws vandaag de dag dat niet bepaald positief is.

Voor Vince zijn kunstenaarschap betekent dit dat het werk geen zilveren maar een altijd een donkere rand kent. Hij ligt toe: "Als ik bedenk hoe de wereld eruit zou kunnen zien over 50 jaar, ga ik niet uit van het positieve. Wat vooral centraal staat in dit denken is dat de mens het mogelijk niet gaat overleven. De aard van de Apocalypse is wat troebel maar klimaatverandering, natuurrampen of oorlog behoren tot de mogelijkheden. De van afval

en sloopmateriaal gebouwde - en inmiddels alweer vervallen - machines die ik creëer, bevestigen dit beeld."

De mechanische-man die Vince bouwde voor "Project 24x24" laat daarentegen een andere, meer positieve kant zien, door een omslag in zijn benadering: elk einde betekent een nieuw begin (hoe cliché het wellicht ook klinkt). Vince vraagt zich af: mocht door een rampscenario de wereld eindigen voor de mensheid, hoe gaat het daarna dan verder? Als de wereld vandaag verschrikkelijk is, hoe ziet deze er dan morgen uit?

Uit de troep, smerigheid en afval is een automaton herrezen. De aangetaste en verontreinigde omgeving is zijn thuis. Zwervend door deze vervallen wereld vindt hij de restanten van de menselijke beschaving. Hij ontdekt middels een krant wat er zich heeft afgespeeld vóór zijn mechanische geboorte. Hij ondervindt "Aujourd'hui: La monde est terrible" / "Vandaag: De wereld is verschrikkelijk" Voor hem gaat dit niet op. Deze vuilnisbelt is voor hem een paradijs.

14:00 - 15:00

Vince Donders

Helga Deentuin

Zonder titel

Prints [2x], formaat 118,5 x 175 cm

Na het behalen van zijn bachelor (Beeldende Kunst) aan het AKV|St.Joost in 's-hertogenbosch worstelde Roy van Wezenbeek met welke kant hij uit wilde als kunstenaar.

De studie was vooral gegrond op concept, terwijl hij iemand is die betekenis vindt en geeft door simpelweg veel doen. Tekenen is vanaf kinds af aan altijd een rode draad geweest voor hem en op een gegeven ogenblik besloot hij zich hier volledig op toe te leggen. Het idee dat je met een tekenpen en papier overal waar je wil kan werken geeft Roy een bevrijdend gevoel, de eenvoud ervan trekt hem enorm aan.

Voor 24x24 blies Van Wezenbeek 2 tekeningen op en plaatste deze in de openbare ruimte. Hij was nieuwsgierig hoe ze zouden werken in een andere context/omgeving, en wat het formaat hierin kan betekenen.

15:00 - 16:00

Roy van Wezenbeek

Willem II passage, RAW

De nieuwkomer

Camera, belichtingsapparatuur, stadsnatuur

De stad is ontworpen aan de tekentafel. Van complete woonwijken tot aan de stoeptegels op het trottoir. Een systeem dat keurig wordt onderhouden en beheerst door de mens. Echter kunnen wij niet alles controleren, de stad kent meer levende wezens. Zodra de mens het af laat weten neemt stadsflora en -fauna het over.

Het project De Nieuwkomer gaat over 'wilde' stadsnatuur. De Nieuwkomer staat voor de (pas aangekomen) nieuwe planten. Het is tevens een poëtische verwijzing naar hoe dieren en planten zich ruimtes toe-eigenen. De manier waarop zij zich op plekken weten te vestigen, waar dit op het eerste oog onmogelijk lijkt, vindt Hein van Duppen fascinerend. De performative photoshoot van 21 augustus 2020 zette ongeplande stadsflora in de spotlight. De photoshoot was onderdeel van 24x24.

PHOTOSHOOT DE NIEUWKOMER

Fotograaf, figurant, flitsset, bezemkruiskruid
Fotograaf Roosje Verschoor
Spoorzone, Tilburg
2020

FIETS, BETONBLOK, SPUITVERF, BEZEMKRUISKRUID

BAKSTENEN MUUR, REGENPIJP, BLAASVAREN

TREINBIELS, STENEN, KLEIN KRUISKRUID

16:00 - 17:00

Hein van Duppen

Stoom 013

There will never be another you – routine one

Sculpturale performance met o.a. blauw pak, houten objecten, kleed

There will never be another you - routine one is een sculpturale performance gemaakt door Eva Hoonhout (1990/NL) die voortkomt uit de vraag wat het betekent om voor jezelf te zorgen. In het proces van opgroeien lijkt het vanzelfsprekend dat we leren door te doen en te doen zonder intentie, terwijl we ons tegelijkertijd snel bewust worden dat je vaardigheden kunt opdoen, ervaringen kunt delen en doelen kunt bereiken. Binnen een dynamiek van zelfontplooiing, productiviteit en sociale zichtbaarheid probeert Eva ruimte te creëren voor poëtische reflectie en onderzoek zij de betekenis van dagelijkse handelingen en rituelen.

Haar praktijk is multidisciplinair en toont vaak sculpturen, objecten en acties die voortkomen uit alledaagse situaties. In haar proces beschouwt ze de copy-paste-handeling als een generatief proces die haar leidt tot de decontextualisering en recontextualisering van observaties en

ervaringen. In een streven naar reflectie en nieuwe inzichten is Eva geïnteresseerd in de mogelijke modellen of scenario's die uit deze actie kunnen voortkomen.

De objecten in There will never be another you - routine one zijn ontstaan vanuit de gedachte te leren door te ondervinden. Zo heeft Eva bijvoorbeeld zelf een kledingstuk gemaakt waarvoor ze de patronen zelf tekenende, en zijn deze vervolgens vervormd tot houten maquettes. Ook maakte ze voor dit werk op vier zondagen een wandeling waarbij ze steeds in een andere richting startte vanaf haar huis en zette deze om in een lijntekening. Voor de performatieve handelingen in dit werk vond Eva inspiratie in vijf thema's waarmee we ons dagelijks verbinden, werken, slapen, spelen, vervelen en sporten, om vervolgens buiten de context van de dagelijksheid de waarde en rol van deze handelingen te onderzoeken.

17:00 - 18:00

Eva Hoonhout

RAW, Willem II passage

Becoming a pattern

Vurenhout en textiel

Lisa van Sorge be vraagt in haar onderzoek het fenomeen herhaling in de context van de schilderkunst. Tijdens 24x24 toont ze een viertal objecten die door het Panhuijsenpad verplaatst worden. De textiele objecten refereren aan de klassieke rechthoek van het schilderij en zijn een onderdeel van een schilderkunstig onderzoek in meerdere delen. De manifestatie bij dit project is het eerste deel van de serie Becoming a pattern.

Door het verplaatsen van de objecten verandert de context van het enkele werk ten opzichte van het geheel steeds een beetje. Een belangrijke vraag in haar werkproces is hoe de ervaring van het enkele beeld beïnvloed wordt door herhaling. Zowel de omgang met het enkele werk als de waarde ervan in relatie tot de rest van de serie wordt ter discussie gesteld.

Bij deze manifestatie in de openbare ruimte maakt ze gebruik van de aanwezige elementen in de straat bij het verplaatsen van de objecten. Op deze manier ontstaat elke tien minuten een nieuw netwerk.

Het herhaalde patroon binnen de werken wordt onderdeel van een verschuivend patroon in de straat. Hiermee wil ze de nadruk leggen op de waarde van fysieke aanwezigheid binnen een veranderende context, door het terugkerende beeld een prominente positie in te laten nemen. De documentatie van de manifestatie dient als impressie van het moment.

18:00 - 19:00

Lisa van Sorge

Panhuijsenpad

Zonder titel

Mixed media

19:00 - 20:00

Johanna Mitomi
Kazernehof

De gelovige vreet aan paradoxen
van beladen woorden en kleine gebaren

De religie in jou laat me imploderen
laat me graven in stenen die ik niet ken

Van tegenstelling naar tegenstelling
oost naar west
wierrook naar kruisen
als wandelende gestalten die mij willen
bezeten
spring je van steen naar steen
zonder je bestemming aan te geven

Mijn zwakte voor jou op mijn lijf geschreven
bibberend van de ongewisheid van het nu

Maar verzuipen in lege woorden
is niet welkom in mijn heden
en ontkent als waardevolle waarde

Moeiteloos mens zijn is iets waarvoor we
gingen bidden
maar als god dood is zijn het verloren zaken
Vraagtekens die mij plaagden
vragen die wij niet vragen
Spellen die wij spelen
puzzles, zo ver het oog kan kijken

Kiezen om te zwijgen
zwijgen om te zwijgen
Elk gebed een kans je te begrijpen

Momentopnames die langzaam verdwijnen
Vragen die wij niet vragen
zwijgen om te zwijgen

Een gezamenlijke god die wij niet noemen
maar in geheime kringen vervloeken.

Eén uur beschrijving van de dingen, bewegingen en dialogen in één kijkframe

Tribute aan George Perec

Is een plek in de stad te beschrijven als een kunstwerk: vast te beschouwen (1), bewegend tegelijkertijd (2) en vol van ruimte voor verwijzing en afdwaling (3)?

Een soortgelijke vraag zou de Franse schrijver Georges Perec zich mogelijk gesteld kunnen hebben toen hij medio oktober '74 van achter het straatraam in Café de la Mairie naar buiten keek, naar de bewegingen die zich voortdeden op Place Saint-Sulpice, terwijl hij zat, keek en schreef wat voor menigeen onopgemerkt was gebleven. Hij schreef wat er gewoonweg niet toe deed. Wat er gebeurt wanneer er niets gebeurt.

Vergeet niet, het is een kwestie van perspectief hoe we dat wat (niet) gebeurt beschouwen.

"Wie zorgvuldiger wil oordelen", schreef Wieteke van Zeil onlangs in De Volkskrant, "kan beter beginnen zich een beetje los te koppelen van zijn snelle meningen. Die leunen namelijk nooit op nieuwe informatie, maar op

eerdere ervaringen. Je hoofd gaat niet open, maar dicht als je dat doet."

Als schrijver en onderzoeker in de beeldende kunst – en in de zomer van 2020 ook organisator van 24x24 – stelt Voetman zichzelf overwegend één doel: te contextualiseren, of het nu gaat om een theoretisch denkframe, of haar eigen mijmeringen.

Om 20.00 uur nam zij plaats op één van haar drie houten krukken in de Hoogvensestraat, haar blik gericht op het straatleven verderop. Zij wilde, zoals Van Zeil ons leert, haar hoofd openen, schrijven zonder oordelen. Maar zij wilde nog vooral het doelloze als doel fileren, met drie regels op zak:

De plek

[de vaste materie]

In de kunst-beschouwing: het objectieve vaststellen – dat wat is.

Ik zie.

Dat wat gebeurt

[de fluïde beweging]

In de kunst-beschouwing: het interpreteren van het zichtbare.

Ik ken betekenis toe aan dat wat ik registreer.

Dat wat ik denk

[de verwijzing, of: connotatie]

In de kunstbeschouwing: het maken van cultuur-historische verbindingen.

Ik denk, of zak weg.

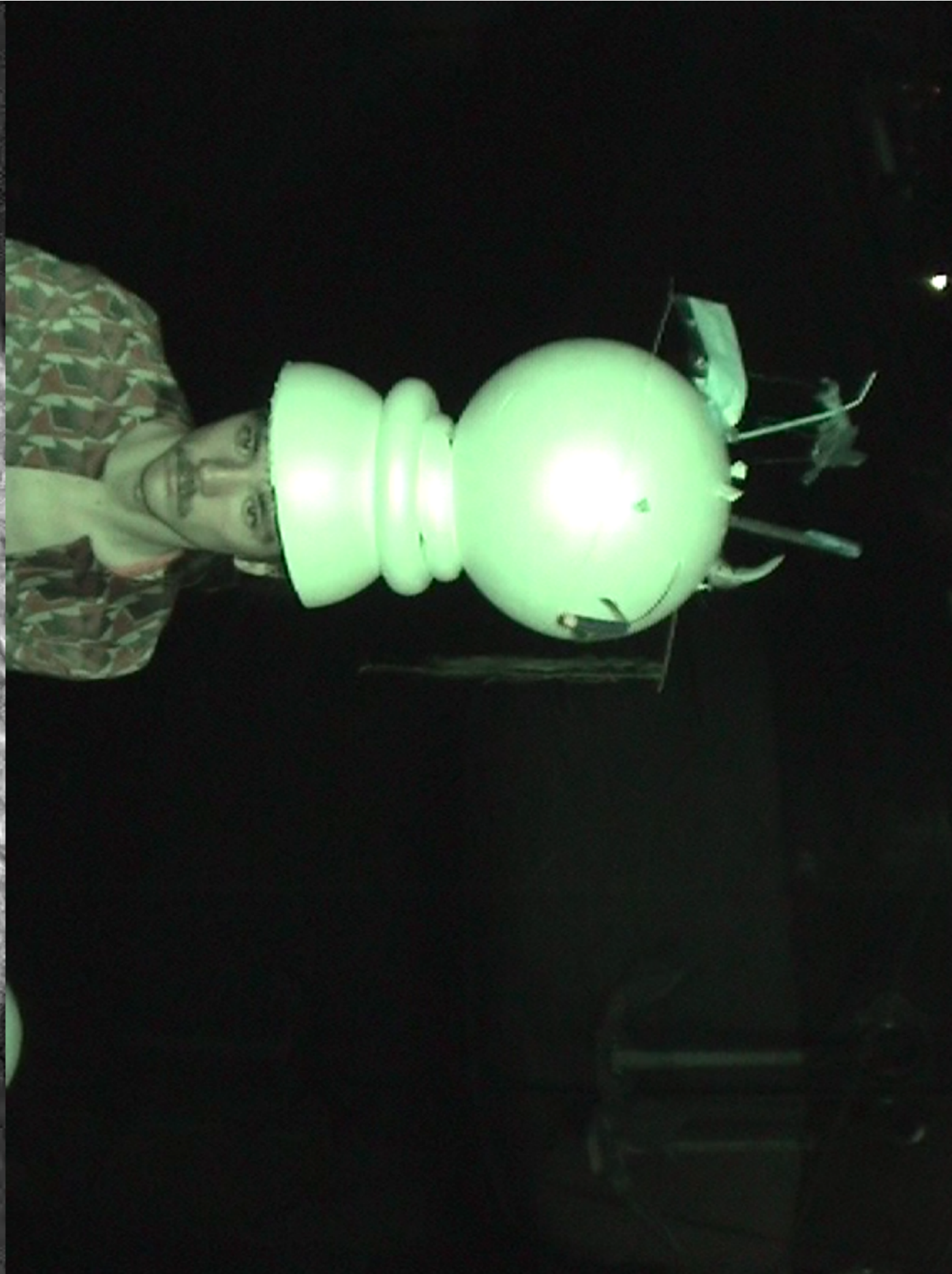

20:00 - 21:00

Liza Voetman

Hoogvensestraat

It is part XIX and I'm here to be part of the assembly, and this assembly is no longer necessarily ceremonial

Performance

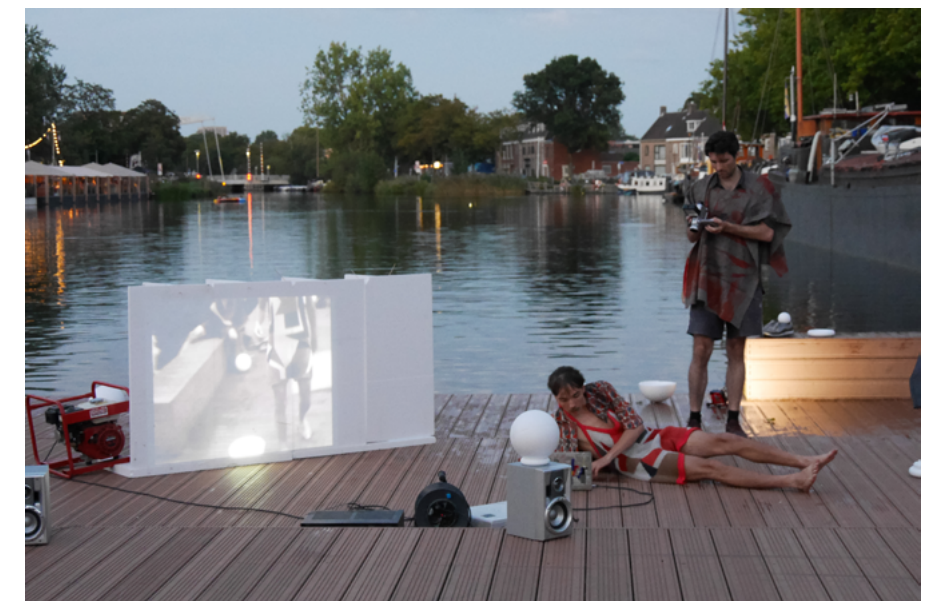
In een poging zichzelf en het materiaal radicaal open te stellen voor elkaar en de invloed van 'externe' bezoekers, ideeën, of theorieën, wordt zo de procesmatige kwaliteit van verbindingen leggen, van relaties, de basis voor een continu bewegend, organisch, 'gesamtkunstwerk' (in de ruimste betekenis van het woord).

Anders gesteld, het werk kan worden beschouwd als een bewegend veld van relaties die zich zowel materieel als immaterieel ontvouwen. De notie van resonantie speelt hierin een belangrijke rol: personen, stemmen, beelden en ideeën klinken in elkaar door en blijven al dan niet onder de oppervlakte een vormende rol spelen. Het een leidt tot het ander, zonder dat er een begrijpelijke of waarneembare relatie van oorzaak-gevolg kan of hoeft worden aangewezen; een bepaald beeld blijft hangen en laat zijn sporen na in een nieuwe vorm, of een ontmoeting of gesprek tekent zich al dan niet letterlijk af in het materiaal.

- Noortje de Leij.

21:00 - 22:00

**Bas van den Hurk,
Jochem van Laarhoven en Bo Stokkermans**
Vlonder, RAK

daadwerkelijk is

AUTEUR!

Eef
Liza

Locatie → Pijnhaven

Tijd → 22.00 uur

Ron

Reinstate → foto

Robert object → ?

Peloton

Pijnhaven → water

22.00

Foto

→ Duisternis
→ Flits licht

duisternis water
reflector ~~licht~~

©

DUISTERNIS

REFLECTOR

WATER

LICHT

!

verkeersbord?
wegverkeersbord?

AUT © URSCHAP

Zonder titel

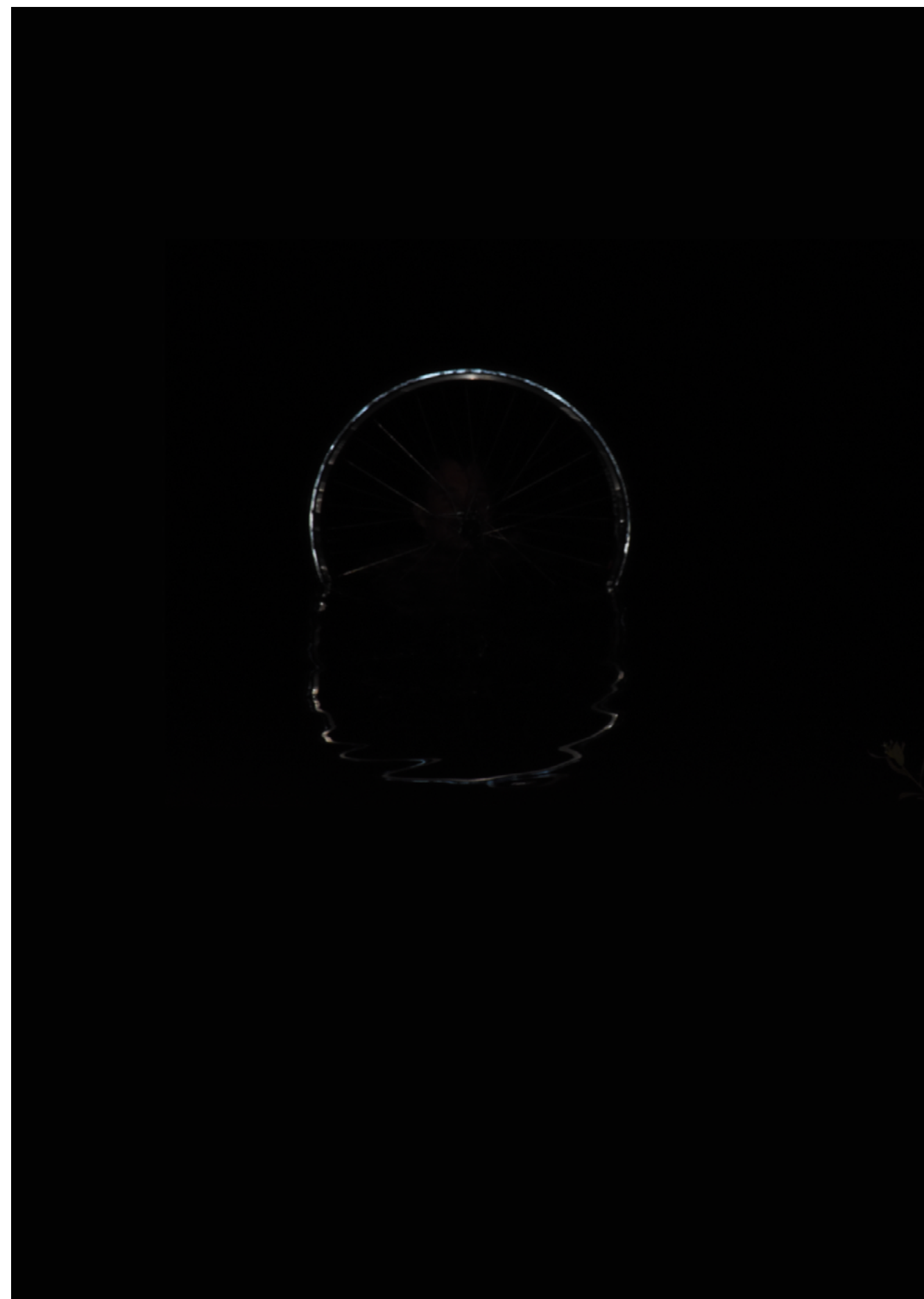
Duisternis, reflector, water, licht

Binnen de kaders van het project 24x24 zijn drie elementen gegeven: het tijdstip, de locatie en de registratie van de interventie. In het geval van Robert Lombarts bracht het tijdstip duisternis, bood de locatie water en kon de fotocamera flitsen.

Hij heeft gezocht naar een element om deze gegevens met elkaar te verbinden. Het verbindende element werd gevonden op een object dat die avond sowieso aanwezig zou zijn; de reflector rond de band van zijn fiets.

Robert besloot naar de haven te rijden en het voorwiel uit zijn fiets te halen om er vervolgens mee te gaan zwemmen.

Door deze actie met flitslicht te laten fotograferen werd er een circulair systeem geïnitieerd en geregistreerd. De camera ving het moment waarop de duisternis het licht toont, het licht de reflector, de reflector het water en het water de duisternis.

22:00 - 23:00

Robert Lombarts

Piushaven pondje

SOMETHING IS WRONG WITH ME

PARODY VERSION

SOMETHING OF WHAT WE'VE LOST

Videoclip

“Hoe stiller het is, hoe beter we met elkaar kunnen opschieten. Renée van Trier, een transdisciplinair kunstenaar, die rouwt om het verlies van het comfort van het ontkoppelde leven. In haar openhartige muzikale optredens worden extravagante personages, die even vertederend als verontrustend zijn, in explosieve vocale tonen opgevoerd. In deze nieuwe creatie verkent ze de spanning die ons voortdurend voedt, tussen ons verlangen om ons los te maken van anderen en van objecten, en onze angst voor onomkeerbaar verlies. Renée van Trier laat ons beloven: haar songs zullen onze angsten verzachten, onze kwellingen genezen en ons wekenlang laten glimlachen”

Door een technische storing was de videoclip viewing plus performance bij het Factorium niet mogelijk. Er werd een improvisatie livestream op Instagram gedeeld met de ingehuurd acteur.

Videoclip Credits

Produced by Renée van Trier & Loes Korten
Camera Loes Korten
Song Production EXM, RATTY, Peter Blanko & Renée van Trier
Vocals Renée van Trier
Choreography Renée van Trier
Costume Marloes van Dijk
Mask Jason Rooney / That's Vile
Location Club SoDa Studio Tilburg
Support Mondriaan Fonds

23:00 - 00:00

Renée van Trier

Factorium scherm

D'angelo

Schorspleister, lak, speaker op
berkenhout

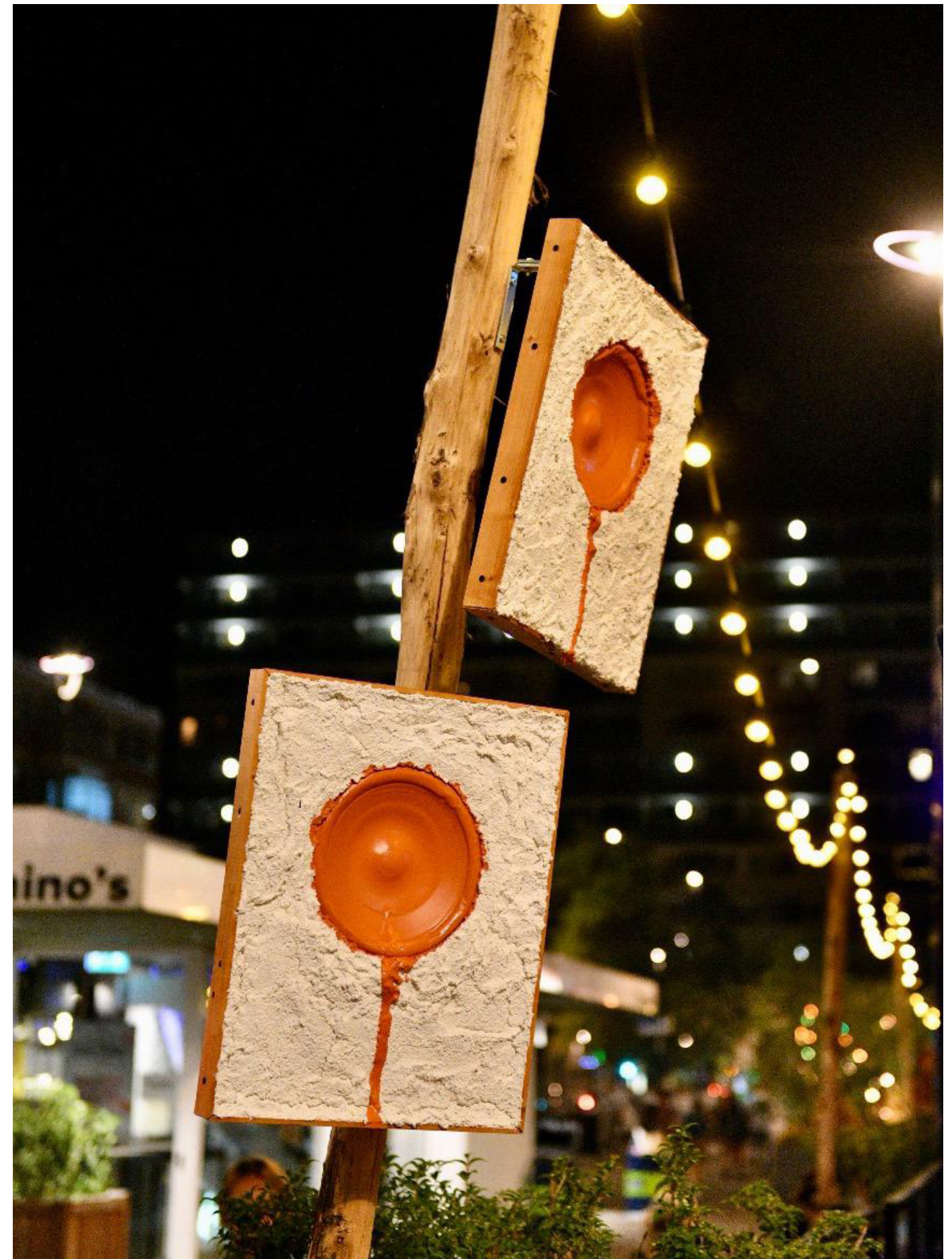
In Jeroen Schampers zijn werk komen altijd een aantal elementen samen: geluid, interactie en ambacht. Het doel is een tunnelvisie creëren bij de toeschouwer.

"Wanneer toeschouwers hun plek in het hier en nu verliezen, dan zijn voor Jeroen zijn projecten geslaagd."

De muziek eist zijn aandacht op en komt samen met het werk. Voor Jeroen is het belangrijk om te kunnen ontsnappen aan de dagelijkse sleur van de massamaatschappij. Bij deze 2 werken heeft hij een live concert van D'angelo in Stockholm gebruikt. Het vinden van de juiste artiest en het juiste nummer (in dit geval concert) is key voor het proces en de uitvoering van het werk, dit valt Jeroen meteen te binnen, of kan soms maanden duren: tot hij de perfecte muziek vindt.

00:00 - 01:00

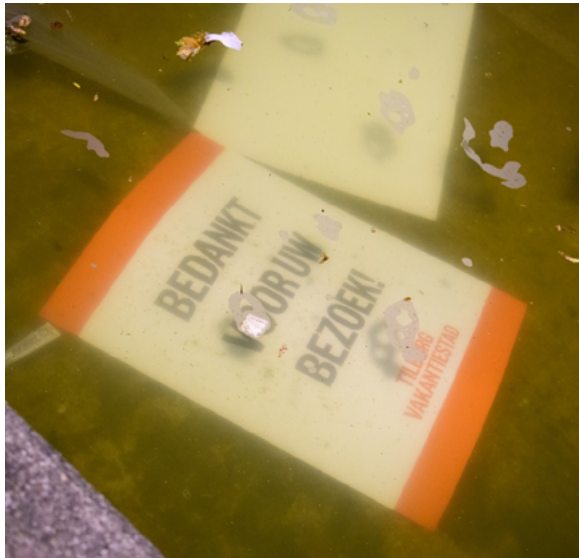
Jeroen Schampers
't Taphuys, Piusplein

C-ermis

Installatie, ballen, prijzen, c-ermismuziek

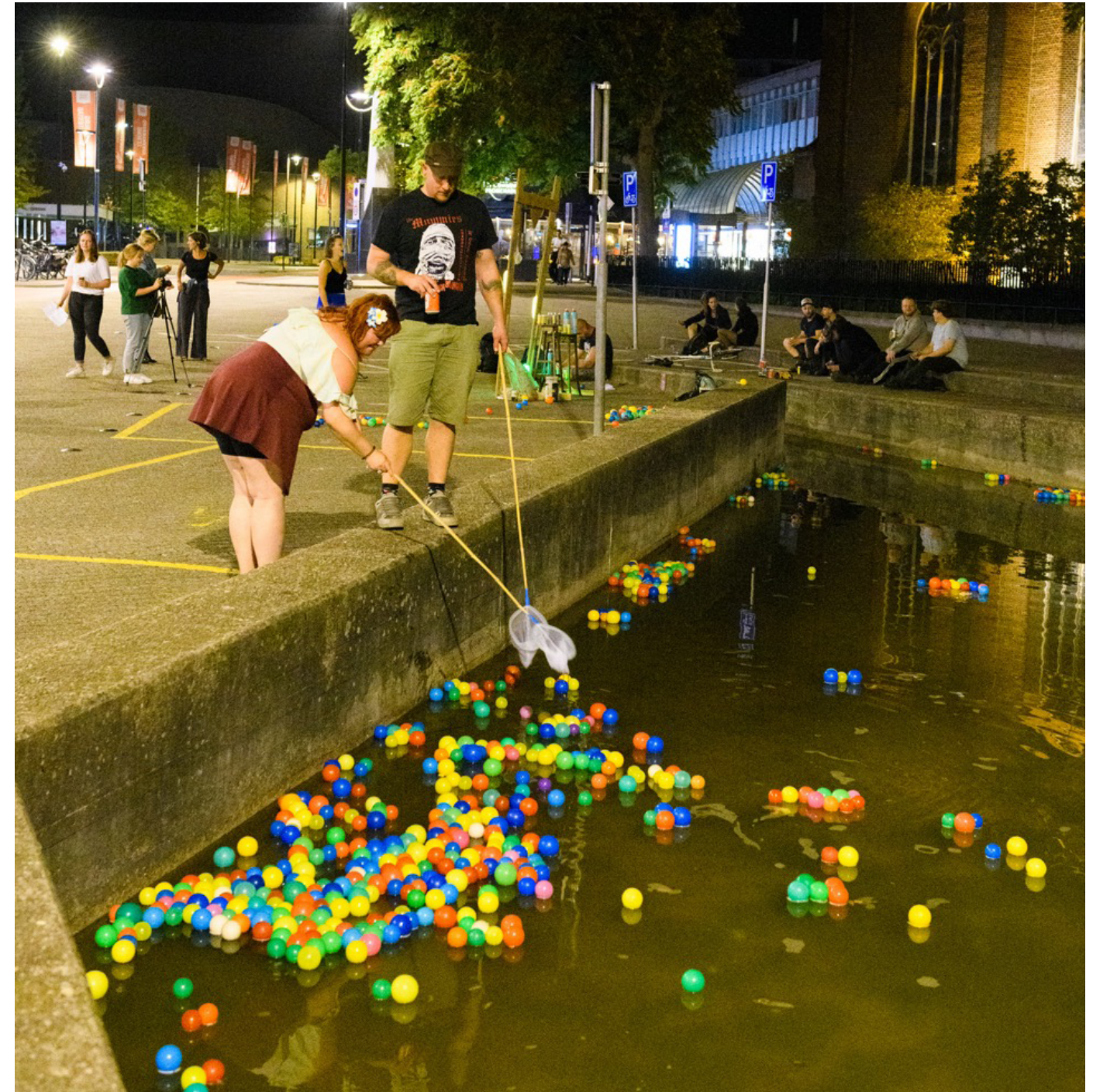
Roerige tijden vragen om vermaak. Met haar C-ermisattractie vraagt Zsa Zsa om participatie en aandacht voor een (vergeten) ambacht in de corona crisis.*

De kermis is typerend voor Tilburg. Voor Zsa Zsa staat de fontein op het Willemsplein voor het begin van de kermis. Is in deze tijd het einde van de kermis zoals we hem kennen aangebroken?

Onder begeleiding van C-ermis muziek werden voorbijgangers gevraagd om mee te spelen met een geheel gratis spel, dat symbool staat voor de visualisering van de corona roulette van vandaag de dag.

Zij stelde de deelnemers de vraag: hoeveel contact heb jij vandaag gemaakt? Het aantal ballen - drijvend in de fontein - om te vissen is afhankelijk van je antwoord. De groene ballen bepalen je prijs en hoe minder hoe beter; deze groene kleur symboliseert het corona virus.

*Corona-kermisattractie

01:00 - 02:00

Zsa Zsa

Fontein Willemsplein

De prijzen:

Met veel groene ballen win je: bleekmiddel.
Met een middelmatig aantal ballen win je: een overlevingspakket bestaande uit een mondkapje en desinfectiemiddel.
Met geen groene ballen win je: een potje bellenblaas. Op dit potje stond de tekst kapot prikken op eigen risico.

Haar boodschap in deze tijd:

"We zwemmen in de overspoeling van fake nieuws waardoor we soms onze nostalgische waarden vergeten. Draag zorg voor je eigen omgeving en concentreer je op lokale veranderingen."

De hardcore chick werd wakker, ging naar een rave, en bleef wakker

Afval

Dit beeld is de belichaming van een dergelijk voorkomen. De drang om door te gaan, eindeloosheid te ervaren, resulteert in een uitputtingsstrijd.

Een strijd waarin exponentiele groei van uitputting, wat een soort pleonasme is want uitputting staat tegenover groei, gepaard gaat met de noodzaak van consumptie middelen die het lichaam een extra boost geven. Een boost om te leven.

Tezamen met haar geestelijke bedrijving, is ze ook nog zwanger. Het groeiende leven is afhankelijk van de factor dat het lichaam een consistente toevoer van voedingsstoffen moet consumeren om zo naar zijn autonomie toe te kunnen werken en zich kan ontdoen van zijn 'jas' aka de moeder.

Dit beeld vertegenwoordigt een lichaam dat in tweestrijd leeft. Met zowel de aanwezigheid van het bestaan binnen een zijn bestaan en de biologische noodzaak van leven mede mogelijk te maken. De beeldtaal verhaalt zich in de vorm van een door afval ontstane allegorie voor een wezenlijk product van onze consumptiemaatschappij.

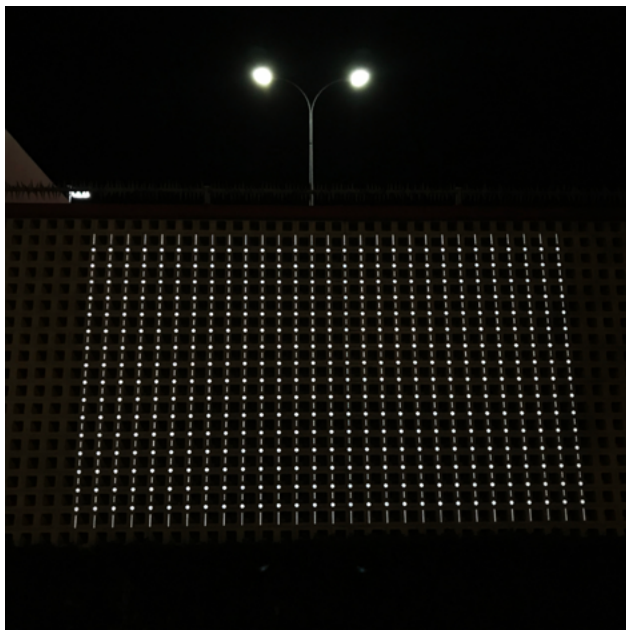
02:00 - 03:00

Bas Kaufmann

Schouwburg

Grid x Grid

Beamer, statief, animatie

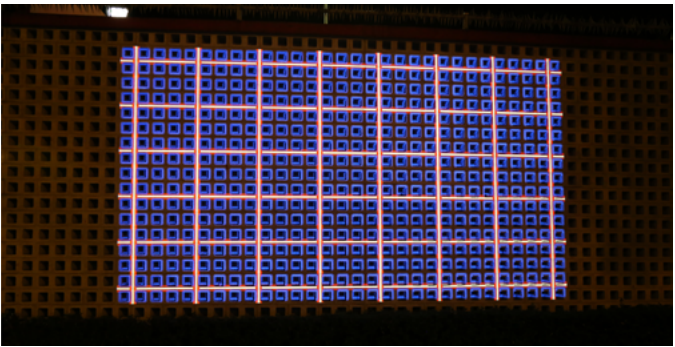
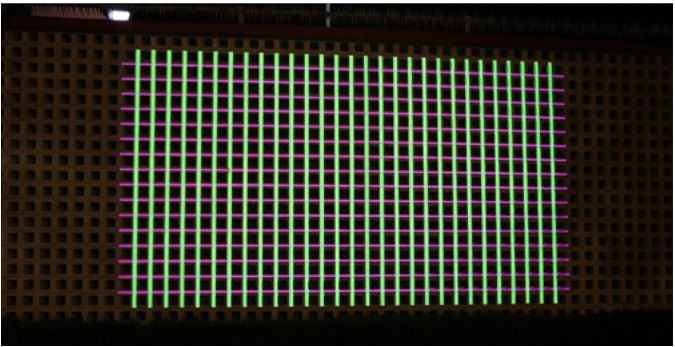
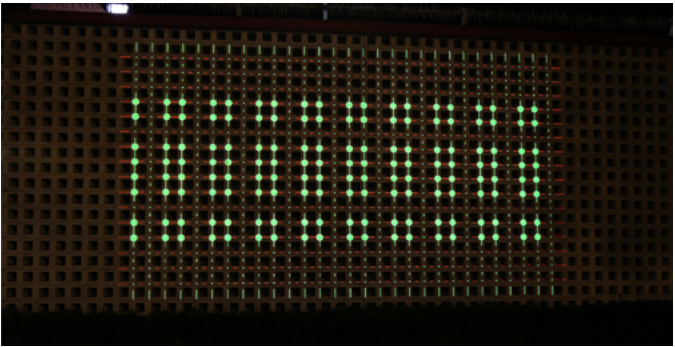
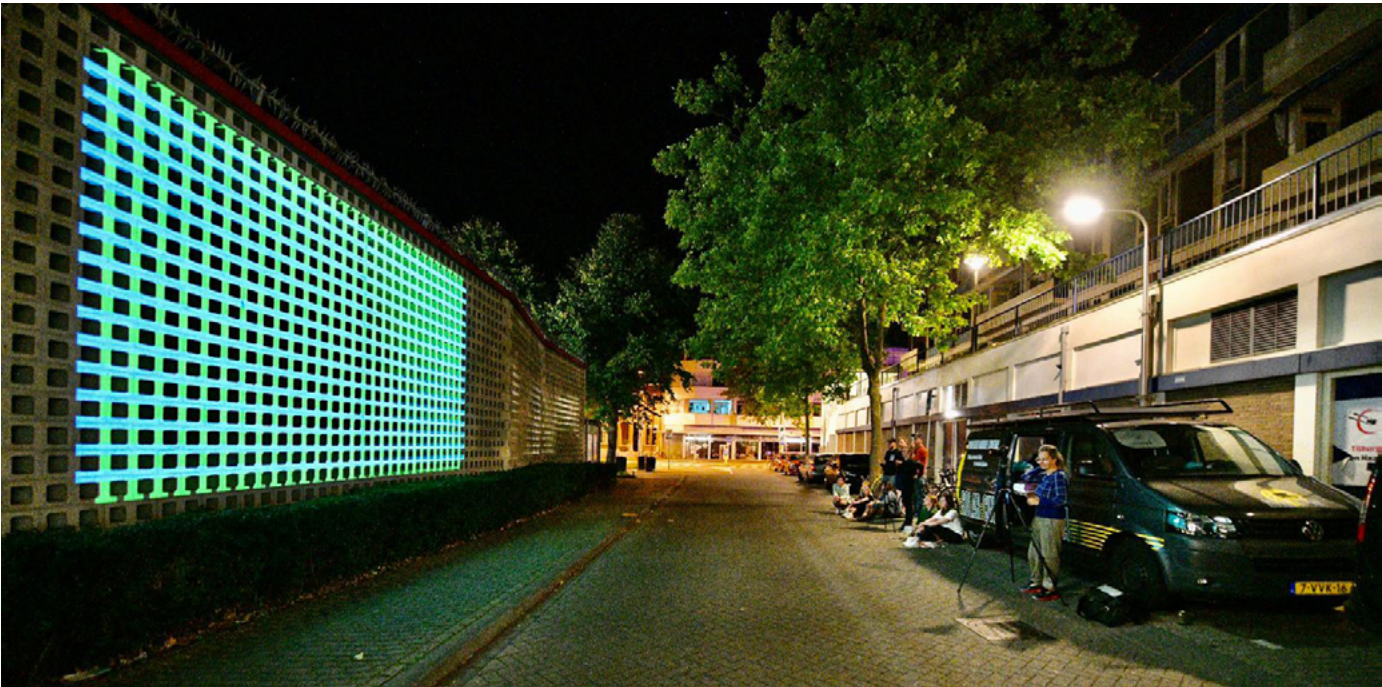
Een nieuw werk maken is voor Sigrid Calon een spel tussen orde en chaos.

Om de chaos van mogelijkheden die opdoemen in haar hoofd een beetje te sturen, heeft zij houvast aan een kader of aan bepaalde (spel)regels. Een beperking geeft Sigrid juist de vrijheid om binnen dat gegeven te onderzoeken, te experimenteren en het maximale eruit te halen. Voor haar is het concept van 24x24 daarom echt een cadeautje.

Sigrid heeft vier kaders:

- 1-TIJD (60 minuten)
- 2-LOCATIE (ergens op de route)
- 3-TIJDSTIP (gekoppeld aan locatie)
- 4-BUDGET (beperkt)

Er is een lijst met locaties (plus bijbehorend tijdstip) en de kunstenaars mogen zich hierop inschrijven. Bij dubbele inschrijvingen wordt er een keuze gemaakt. De nachtelijke uren zijn minder populair, maar die moeten ook gevuld, dus neemt zij zich voor zich daarop te concentreren. Sigrid wil een stukje typisch Tilburg vinden en in het donker fietst zij de route af langs de aangewezen plekken, op zoek naar een locatie die haar inspiratie geeft. Op weg naar huis valt haar oog op een plek nét buiten de route: een muur van een parkeergarage. Een stukje ‘niksigheid’, een blinde muur tegenover wat parkeerplaatsen aan de achterkant van wat winkels. Maar het mooie van deze muur, is dat het geen gladde muur is, maar eentje met gaten. Door het gebruik van specifieke bouwstenen is het een muur geworden met een uitgesproken GRID. Hoera! Zij heeft haar locatie gevonden en de route wordt zonder problemen een stukje verlegd.

Sigrid maakt nieuwe grids en projecteert deze op het bestaande; grid x grid

Zij maakt horizontale en verticale lijnen in 6 verschillende diktes en stippen die vallen op de kruispunten hiervan.

Rood	Groen	Blauw	Roze	Geel	Aqua
255	0	0	255	255	0
0	255	0	0	255	255
0	0	255	255	0	255

Het kleurenpalet beperkt zij ook tot 6 en kiest hierbij de uitersten uit het RGB-gamma:

Sigrid maakt 20 series van 6 beelden die elkaar opvolgen, ieder krijgt 30 seconden showtime. Als residu kan zij een versnelde animatie maken waarbij 3600 seconden worden teruggebracht naar 36 seconden oftewel 1 uur naar 1 minuut.

03:00 - 04:00
Sigrid Calon
Garage Zomerstraat

Interventie in de Boomstraat

Romanpapier en behangplaksel

In haar bundel 'Opgerolde tuinen' lijken de personages op droomfiguren – zij hebben geen verfijnde psychologie en emoties, hooguit verbazing en angst. Zonder veel weerstand zijn zij onderhevig aan bevreemdende situaties waarin de grens tussen droom en realiteit ontbreekt.

“Tussen droom en werkelijkheid ligt slechts één fysieke handeling: het openen en sluiten van de oogleden. Bij dagdromen is zelfs dat niet nodig.”

Jan Svankmajer

Daarmee beoogt Lenny van Gent een stukje bewustwording van ons droomlichaam, want daarin zijn we volledig vrij. En het is heel gemakkelijk te gebruiken, om met Jan Svankmajers woorden te spreken “Tussen droom en werkelijkheid ligt slechts één fysieke handeling: het openen en sluiten van de oogleden. Bij dagdromen is zelfs dat niet nodig.” (JS, 1999)

Voor 24x24 heeft ze uit de bundel een prozastukje, over een souffleur die plaatsneemt in een stoeprandput, op de stoep geplakt; binnen een decor waar dit verhaal zou kunnen plaatsvinden.

In de warme gloed van de keukenlamp smeert hij appelstroop op brood; de straat is nog in donker gehuld. Hij wikkelt het brood in een papier, schept suiker in de dampende thermoskan en trekt dan een la open. Tussen messen en vorken ligt de verzilverde schoenlepel; als kleine wachter denkt hij, terwijl hij de bestekbak oplicht. Daaronder ligt een boek, waarvan de kافت duizelend zwart is. Met beide handen schuift hij het voorzichtig in zijn tas.

Hij stapt in het maanlicht de stoep op en steekt verrukt zijn neus tussen de blauwe viooltjes. Vervolgens buigt hij zich over een stoeprandput. In het gat van het putdeksel haakt hij de schoenlepel. Hij heft het deksel op, rolt deze opzij en laat zich zakken in de zwarte opening tot zijn voeten de zitting van een stoel raken. Met zijn vingers tast hij langs vochtig beton; daar zit het haakje waaraan hij zijn tas hangt. Hij gaat zitten en schuift het putdeksel boven zijn hoofd.

Als de haan begint de kraaien opent hij het boek. Door het rooster van de stoeprandput ziet hij geleidelijk kleuren en gevels verschijnen en in de verte ontwaart hij een dorpsplein. Wanneer hij de eerste bladzijde omslaat worden her en der gordijnen opengeschoven, marktkramen geplaatst en luifels neergehaald. Zachtjes leest hij de dorpsbewoners hun levens voor.

04:00 - 05:00

Lenny van Gent
Boomstraat

Ingression from 39 into 40, at 05:51

Grafietstift op papier, op rol (40 m.), hout, karton, en div. bevestigingsmaterialen, 300 x 140 x 60 cm

Tussen 5:00 en 6:00 u. werkte Jasper van Aarle aan één lange tekening op rol. Een groot vel van 40 meter dat hij tussen het tekenen door telkens van rechts afrolde en eenmaal gevuld, links weer aan een tweede rol oprolde.

Zo zette hij gedurende zestig minuten, vanuit een tegelijk zo intuïtief als instinctmatig mogelijk automatisme, grafietlijnen in elkaar voort. Niet ongebreideld in het wilde weg als willekeurige vulling van het papieroppervlak, maar meer vanuit de scheppingsdaad zelf; in een poging de gangen en wetmatigheden te doorwerken die natuurlijke groeiprocessen in het algemeen volgen. Enige motief was het duren in de tijd, het stromen van de handelingen, en het wordende aspect daarvan op papier vast te leggen. Om ten slotte het scheppende als zodanig, zich op een zo natuurlijk mogelijke manier te doen laten aftekenen.

Een opmerkelijke bijkomstigheid hierbij was het feit dat de teller van Jaspers levensjaren tijdens 24x24 (zaterdagochtend 22 augustus 2020, om exact 05:51 u.) van 39 naar 40 sloeg. Met het tekenen drongen dit keer dus niet alleen zijn lijnen de realiteit binnen, maar werd tegelijk ook het binnendringen — de *ingression* — van zijn vorige levensjaar in het volgende vastgelegd. Wat uiteindelijk resulteerde in een tekening die hij als dertiger begon en als veertiger afrondde.

Als locatie koos Jasper een gele poort die elders ooit toegang verleende tot een textielfabriek, en nu nogal pompeus en loos aan de rand van het Regenboogpark staat (Noordhoek, Tilburg). Vanuit de context van zijn uit te voeren werk gezien, als doorgang van het afgelegde naar het aanstaande, leek deze poort hem behalve een mooi, symbolisch punt ook een logische werkplek om ongestoord, in alle vroegte en concentratie, te kunnen werken.

05:00 - 06:00

Jasper van Aarle
Regenboogpark

De glans van de loutere schijn

Video-installatie (duur: 22 minuten)

in zwart/wit, zonder audio, met subtitles.

De film van Marinke werd rond zonsopgang geprojecteerd op de achterkant van een Vietnamese loempiakraam, tussen de viskraam en de churroskraam in, op het parkeerterrein van de AH XL.

De oorverdovende ochtendstilte werd zo nu en dan overstemd door schreeuwende kauwen die als chaotische zwerm over het parkeerterrein scheerde. Donkere wolken maakten langzaam plaats voor de zon die het licht van de beamer al snel in het niets zou doen laten verbleken. Maar tot die tijd... keken we op campingstoeltjes met een kop koffie op schoot naar *De glans van de loutere schijn*.

De titel van de film is ontleend aan een passage uit Het münchhausenparadigma. Een boek van Marc De Kesel waarin hij, onder meer, de (vrij specifieke) interpretatie door psychoanalyticus Jacques Lacan, van de mythe over Antigone van Sophocles, onder de loep neemt (Kesel, 2019).

In het kort:

Antigone wil haar dode broer begraven, maar dat is bij wet van Creon verboden. Antigone verzet zich tegen dit verbod, op straffe van de dood. Een (destructieve) autonome beslissing waarmee ze zich volgens Lacan kan verhouden t.o.v. de wet, waaraan ze tegelijkertijd onderworpen is.

Antigone wordt als schitterende afgrond neergezet: als onweerstaanbare (schone) dood in levende lijve. Dat ze met haar schoonheid aantrekkingskracht op ons uitoefent, staat volgens Lacan symbool voor onze doodsdrijf (we willen niet dood, maar we willen dat wat we met de dood moeten bekopen). Antigone wil haar broer -met zijn naam Polynices – inschrijven *als identiteit, als Polynices*, in de symbolische orde van de effectieve taal waarmee we spreken. Wie wij zijn ligt dan (niet alleen) in onze feitelijkheid besloten, maar in het effect van de representatie waarmee wij binnen het verhaal verschijnen, die loutere schijn met groots effect.

Met deze film verkent Marinke Marcelis de effecten van de schijn in de beeldtaal: als de kleren de man maken, gaat deze film over de lucht tussen de kleren.

06:00 - 07:00

Marinke Marcelis

Albert Heijn-XL

Vertraag het heden om stil te staan bij het verleden

Installatie

In de installaties van SlowMovies worden de assen van beeld en geluid verkend en vermengd. SlowMovies slokt de omgeving op in een audiovisuele sinkhole.

Documentair fotograaf Kim Pattiruhu (Vlissingen 1982) en muzikant Niek van Hulten (Waalwijk 1983), beiden woonachtig in Tilburg, vinden elkaar onder de noemer SlowMovies in een illusie van oneindigheid. Voor Kim zijn fotografie en film middelen om een wereld die voor de gehaaste hedendaagse mens normaal verborgen blijft in beeld te brengen. Vanuit een esthetische drang registreert ze op eigenzinnige wijze de verhalen van mensen, momenten en landschappen. Niek creëert experimentele muziek in samenwerkingsverbanden met diverse artiesten en collectieven. Zijn drive is de verwondering over de oneindige mogelijkheden van instrumenten en de onvoorspelbare energieën die vrijkomen binnen samenwerkingen en improvisaties.

07:00 - 08:00

Slowmovies

**Kim Pattiruhu en
Niek van Hulten**

Clarissenhof

01:05

K: We hebben het eigenlijk opgesloten in die lijsten
N: Ja
K: en daarna hebben we die lijsten ook nog eens leidend gemaakt door ze op een statief daar neer te zetten en dan 'take it slow' zo van, dat is eigenlijk best wel dwingend naar de kijker, maar ook best wel afgericht naar ons zelf; zo van ok huwuhuw
N: Ja

12:55

N: Misschien hebben we teveel van ons frame losgelaten, want ons ding is: jij maakt een bewegend beeld
K: Ja
N: en ik maak bewegend geluid en dat combineert.
K: En we zitten er zover vanaf.
N: Maar we kunnen het nog redden

Voor het project 24/24 werd het duo het hart van een storm ingesleurd: middenin een van Tilburgs roerendste gebieden bevindt zich het Clarissenhof. Na jaren een grasvlakte te zijn geweest verschenen surrealistische woontorens gegoten in een vorm die doet denken aan een mediterrane vakantiepark, bijzonder contrastrijk ingesloten door het station, een bouwplaats, een verouderde arbeiderwijk en vervallen loodsen - vooruitgeschoven post in een gebied volop in ontwikkeling.

In hun installaties spreken zij alle zintuigen aan en nemen daarmee de toeschouwer mee in hun verwonderde manier van kijken, luisteren en voelen. Ze nemen de tijd de locatie te ontdekken, te waarderen en te onderzoeken om onderdeel van te worden van de locatie en de toeschouwer mee te nemen in hun ontdekking.

Orient = Occident

Fotoprint

Als onderdeel van het project 24x24 heeft Rob Moonen het fotowerk Orient = Occident gemaakt. Oorspronkelijk was dit gedacht voor de Helga Deentuin naast de synagoge in Tilburg, maar uiteindelijk geplaatst op het hek van de voormalige Tilburgse openbare school.

08:00 - 09:00

Rob Moonen

Korte schijfstraat

Rob heeft ooit een installatie in de synagoge aan de Willem II straat te Tilburg gemaakt op basis van de kabbala, het mystieke diagram waarmee kennis van de goddelijke wereld wordt nagestreefd. De kabbala in dit werk is gedrukt op twee foto's, een die Rob nam van de horizon in Tel Aviv en een bij Hoek van Holland. De foto's tonen de zilveren en gouden reflectie van de zon op de zee, zijn volkomen inwisselbaar en relativeren zo de begrippen ochtendland en avondland, die vaak gehanteerd worden door populistische en rechtse politiek.

De Tilburgse openbare school bood onderdak aan 22 joodse leerlingen (waaronder Helga Deen) die, uit angst voor de Nazi's, vanaf 1941 niet meer welkom waren, 12 van hen kwamen om in concentratiekampen.

Heavy Metal Home (Fase 1)

Installatie, hout, papier, dekzeil, 198 cm x 120 cm

In 2015 vestigde Myriam Gras zich aan de Stationsstraat in Tilburg. Het was mogelijk hier een lange periode, in anti-kraak tijd gemeten, van drie jaar te wonen. Dit kon onder meer door de lokale bodemverontreiniging, veroorzaakt door de vele fabrieken die hier gevestigd waren tijdens de industriële hoogtijdagen.

Op een dag in 2016 werd ze verrast door een tiental gaten die, als molshopen, door de vloer van de woning geboord waren. De uitslag van het bodemonderzoek werd nooit aan de bewoners van het pand bekend gemaakt en het rapport bleek niet te achterhalen.

De uitnodiging om deel te nemen aan 24x24 spoorde aan om een onderzoek naar het bodemrapport te starten. Ze heeft gekozen voor een locatie die mogelijk antwoord kon geven op de vraag wat er al die tijd onder haar voeten verborgen zat: de befaamde Vijfsprong.

09:00 -10:00

Myriam Gras

De vijfsprong

Heavy Metal Home (Fase 2)

installatie, cement, verf, zand, 50 cm x 50 cm

Fase 1

Precies waar de Stationsstraat in de Vijfsprong overgaat werd een werk getoond dat doet denken aan de verkoopborden die in maagdelijke kavel-grond gepoot worden. Het bord presenteert echter geen toekomstige werkzaamheden, maar die uit het verleden. Myriam bracht de grote hoeveelheid fabrieken en hun weggesijpelde, schadelijke stoffen in kaart en onthulde deze voor de passanten en inwoners van het gebied.

Fase 2

Het beeld dat in Kunstpodium T gepresenteerd wordt betreft een unicum: niet eerder werd een vijf-vlakkige paddestoel getoond - geïnspireerd op de herkenbare ANWB richtingaanwijzer - die reflecteert op hoe wij onze omgeving zien en ermee omgaan..De richtingaanwijzer stuurt de bezoekers van 'de rode loper', de Stationsstraat, naar de plekken waar ontwikkeling een spoor van verderf heeft achtergelaten. De vorm van de paddestoel refereert op zijn beurt naar een mogelijke oplossing die duurzamer is dan de huidige wijze van bodemsanering, waarbij schone en niet-schone aarde alsmaar verplaatst wordt. Dit is het vermogen van de reguliere paddestoelen om de bodem te zuiveren van zeer schadelijke stoffen als cadmium, koper, zink, ijzer, lood, nikkel en zware metalen: de stoffen die zijn aangetroffen in de bodem rondom het voormalige woonhuis aan de Stationsstraat.

Een viervoeter, drie vogels en een babyhondje

Papier, pen, schilderijen

Deze manifestatie vond plaats op het pleintje achter de Primark. Hier heeft Jesse Fischer een aantal schilderijen geplaatst die hij tijdens zijn afstudeerjaar aan het AKV St. Joost gemaakt heeft.

10:00 - 11:00

Jesse Fischer en Marit Biemans
Monumentstraat

Vervolgens is Jesse samen met Marit Biemans, een goede vriendin en collega-kunstenaar, tekeningen gaan maken. Hun manier van tekenen ligt elkaar goed en het is daarom dat zij al een tijdje wat 'groters' wilden proberen; samen. De manifestatie

resulteerde voor Jesse en Marit in een fijne ochtend, luisterend naar de reacties van voorbijgangers. Zo kregen zij onder andere te horen dat dát wat ze tekenden eigenlijk een 'een viervoeter, drie vogels en een babyhondje' voor zou moeten stellen.

A (market) day for a solo exhibition

Fiets, hout, collages in fotolijstjes, sigaar, blouse van museum de Pont

De installatie A (Market) Day For A Solo Exhibition bestaat uit een bakfiets met twee houten panelen als deksel. In de bak van de fiets kunnen kunstwerken worden opgeslagen. De houten panelen kunnen worden uitgevouwen en dienen als expositie wandjes.

Met de gehele bakfiets faciliteert kunstenaar Thomas Koevoets zijn persoonlijke depot en solo-expositie. De kunstenaar is zo niet meer afhankelijk van de instituten. Door het dragen van de suppoosten-blouse van De Pont museum geeft Thomas aan dat hij meerdere rollen tegelijkertijd beslaat: hij is zowel de maker, als de curator en de suppoost van de installatie.

De kunstenaar levert gelijktijdig kritiek door middel van het dragen van de blouse van De Pont museum. Grote musea en andere instituten en verzamelaars beheersen de kunstwereld en bepalen voor een deel waar het grote geld naar toe gaat. Als je als kunstenaar wilt exposeren in dit soort instituten moet je mengen en slijmen met curatoren en directeurs. De vraag is of dat te maken heeft met het produceren van kunst of met iets anders? De inclusiviteit van een museum begint niet in het museum maar op straat zoals Thomas toont in zijn interventie.

11:00 - 12:00

Thomas Koevoets
Koningsplein

WOORD VAN DANK

*Het project 24x24 is in twee fases uitgevoerd:
de publieke interventies en de presentatie bij Kunstpodium-T,
waarbij deze publicatie is gelanceerd.*

Grote dank gaat uit naar CuPuDo (Cultuur Publieke Domein 013) dat ons als gemeentelijke fonds de nodige financiële impuls heeft gegeven ter realisatie van de interventies door vierentwintig kunstenaars. We waarderen de ontvangen ondersteuning en adviezen van Bram van den Einden en Ulco Mes namens het fonds in het bijzonder.

Daarnaast danken we Clemens en Antoon de Jong, die een mooi bedrag beschikbaar stelden waarmee de kunstenaars behoeften voor hun werk konden aanschaffen in de winkel - een waar cadeautje.

Ook Jostijn Ligthoet Fotografie danken we van harte voor het professioneel - en gezellig - documenteren van vele interventies, tot in de nachtelijke uren.

We zijn dankbaar voor de vakkundige hulp en ontwikkeling van de publicatie door Renée van Oploo en Kai van Blerck, zonder hen was het vormgeven bij eenzijdige vorm gebleven.

Verder: grote dank aan Klaartje Esch en Linda Köke voor alle bijdragen vanuit Kunstpodium-T, niet alleen voor hun bijzondere vertrouwen in ons en het mogelijk maken van een maand lange presentatie na afloop van de interventies, maar ook voor hun steun en bereidwilligheid om het project onder de aandacht te brengen middels een fijne samenwerking.

En natuurlijk bedanken we alle kunstenaars voor hun enthousiasme, openheid en professionaliteit in de benadering van 24x24 vanaf de start van onze samenwerking, tot en met het eind van de presentatie - en in de digitale, doorlopende verbinding van ons allen: in deze publicatie!

Om af te sluiten bedanken wij ook elkaar, omdat het zonder niet gelukt zou zijn. We zien uit naar onconventionele, inspirerende en speelse projecten in de toekomst (van Tilburg).

Liza Voetman en Eef Schoolmeesters

DOCUMENTATIE

De onderstaande vermelding van de fotografen refereert naar het beeld in volgorde van links naar rechts, en van boven naar beneden, per pagina en per foto(groep).

04-05	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [04], Renée Bus [05]
06-07	Jostijn Ligtvoet Fotografie [06] [07] 3, Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [07] 1-2
08-09	Thjeu Donders [08] [09]
10-11	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [10] [11]
12-13	Roosje Verschoor [12] [13]
14-15	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [14] [15] 1-2, Ric Engbersen [15] 3
16-17	Jop Gilissen [16] [17]
18-19	Ira Hopkoper [18] [19]
20-21	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [20] [21]
22-23	Bas van den Hurk, Jochem van Laarhoven en Bo Stokkermans [22], Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [23] 1-4, Jostijn Ligtvoet Fotografie [23] 2-3
24-25	Roy van Wezenbeek [24]
26-27	Renée van Trier [26] [27] 1-2, Pierre Vogel [27] 3-4-5
28-29	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [28], Jostijn Ligtvoet Fotografie [29]
30-31	Jostijn Ligtvoet Fotografie [30] [31]
32-33	Jostijn Ligtvoet Fotografie [32], Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [33] 1, Bas Kauffman [33] 2-3
34-35	Sigrid Calon [34] [35] 1-3-4-5, Jostijn Ligtvoet Fotografie [35] 2
36-37	Jasper van Aarle [36]
38-39	Lenny van Gent [38], Jasper van Aarle [39] 1, Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [39] 2-3
40-41	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [40] [41] 1- 2, Marinke Marcelis 2-3
42-43	Kim Pattiruhu & Niek van Hulten [42] [43] 1, Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [43] 2-3
44-45	Rob Moonen [44], Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [45]
46-47	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [46] [47]
48-49	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [48], Jesse Fischer [49]
50-51	Eef Schoolmeesters & Liza Voetman [50] [51]

Voor verdere vragen, opmerkingen of overige zaken rondom het project en deze publicatie kunt u contact opnemen met Eef Schoolmeesters [eefschoolmeesters@gmail.com] en Liza Voetman [lizavoetman@gmail.com].

Beelden mogen niet zonder toestemming gebruikt, gekopieerd of gedupliceerd worden.